

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: 9Csp/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723202776
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Kollárová
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2024:8723202776.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad v konaní pred sudcom Mgr. Ninou Kollárovou v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/X, XXX XX C., štátny občan SR, právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: BENCONT COLLECTION a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpenému: ČOLLÁK & PARTNERI advokátska kancelária s. r. o., D. E. XX, XXX XX F., IČO: 45 946 868 o primerané finančné zadostučinenie vo výške 15.936,62 Eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

- Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 500,- Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.
- V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 25.5.2023 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia v sume 15.936,62 Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila nasledujúcimi skutočnosťami.

V konaní vedenom na Okresnom súde Poprad, pod sp. zn. 12Csp/34/2020 bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľky (ďalej len Základné konanie). Terajší žalovaný si v Základnom konaní uplatňoval voči nej nárok na zaplataenie sumy 15 936,62 eura s príslušenstvom. Okresný súd Poprad konanie v časti prevyšujúcej sumu 13.084,21 eura s prísl. zastavil, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol rozsudkom sp. zn. 12Csp/34/2020 zo dňa 19.05.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť vo výroku I. dňa 07.07.2021 a vo výrokoch II. a III. dňa 23.02.2022. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch II. a III. Krajský súd Prešov rozsudkom, pod sp. zn. 13CoCsp/36/2021, zo dňa 16.02.2022.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

- odôvodnenie 11.: „Dňa 2.10.2014 žalovaná uzavrela s C. G. zmluvu o úvere – lepšia splátka, na základe ktorej banka poskytla žalovanej úver 15.000,- eur pri výške mesačnej úhrady 206,30 eur, nákladmi spojenými s poistením 15,30 eur, úrokovou sadbou 8,90 % RPMN banky 9,28 %, priemernej RPMN 10,86 %, celkovej čiastky sumu 22.751,94 eur základným súborom poistenia, dátumu prvej splátky 20.11.2014, dátumov konečnej splatnosti úveru 20.10.2024, počet splátok 120. Zmluva obsahuje žiadosť dlžníka, ktorý uviedol svojho zamestnávateľa, svoj čistý príjem 500,- eur, počet vyživovaných detí jedno, rodinný stav, druh bývania, mesačné splátky iných úverov a pôžičiek nula. Dlžník požiadal o úver vo výške 15.000,- eur s čerpaním na účet v banke pri dobe splácania 10 rokov. Zmluva obsahuje záväzok X. Č. N. O. O., H. F. úveru 2011, výška mesačnej splátky 78,- eur, odhadovaný zostatok úveru 1.000,- eur.

Podľa bodu 3.8 zmluvy, sa právne vzťahy neupravené zmluvou riadia OP, VOP, sadzobníkom poplatkov, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a právnym poriadkom SR.“

- odôvodnenie 27.: „Pretože sa jednalo o bankový úver, povinnosťou banky bolo splniť podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB. V prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Zo zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banka musí písomne vyzvať dlžníka (v omeškaní) na splnenie peňažného záväzku a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom. /viď rozhodnutie NS SR 1Cdo/147/2017./“

-odôvodnenie 28.: „Súd preskúmal aktívnu legitimáciu žalobcu, teda či banka žalobcovi platne postúpila pohľadávku, ktorá sa stala splatnou. Dospel k záveru, že banka nezosplatnila pohľadávku voči žalovanej v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o bankách, a preto nemohla následne pohľadávku platne postúpiť žalobcovi. Žalobca aktívnu legitimáciu odôvodnil tým, že banka žalovanej odoslala výzvu na úhradu dlžnej pohľadávky vzhľadom k jej omeškaniu s úhradou splátok úveru po dobu viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti a vzhľadom k tomu, že žalovaná dlžnú čiastku neuhradila, banka pristúpila k zosplatneniu pohľadávky. Splnenie povinnosti bankou žalobca preukázal písomnou výzvou zo dňa 20.2.2017 a podacím hárkom, výzvou zo dňa 20.3.2017 a poštovou doručenkou. Súd nemá pochybnosť, že dňa 20.2.2017 banka vyhotovila a dňa 21.2.2017 odovzdala výzvu na poštovú prepravu adresátovi – žalovanej, do miesta jeho trvalého bydliska. Číslo výzvy sa zhoduje s údajom na poštovom hárku. Zároveň nemá pochybnosť o odoslaní výzvy zo dňa 20.3.2017, ktorú žalovaná prevzala 24.3.2017. Žalovaná spochybnila doručenie prvej výzvy tým, že táto jej doručená nebola a argumentovala tým, že doručovaniu písomností sa v danom období nevyhýbala, pretože následnú výzvu predčasnou zosplatnením pohľadávky, ktoré jej bolo doručené žalobcom doporučenou listovou, zásielkou, riadne prevzala, čo potvrdila podpisom. Podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov, povinnosť doručenia právneho úkonu je splnená vtedy, ak písomnosť odosielateľa sa dostane do dispozičnej sféry adresáta. Žalobca splnenie povinnosti doručenia výzvy adresátovi odôvodnil ustanoveniami všeobecných obchodných podmienok, ktoré upravujú doručovanie zásielok a následky ich doručenia resp. neprevzatia adresátom. Súd je toho názoru, že nie je možné aplikovať dané všeobecné obchodné podmienky fikcie doručenia pre doručovanie výzvy zo dňa 20.2.2017 vychádzajúc z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a dôležitosti daného právneho úkonu, ktorý predchádza možnému postúpeniu pohľadávky tretej strane, ak je dlžník napriek výzve nečinný. Banka preto musí preukázať, že sa daná písomnosť dostala do dispozičnej sféry dlžníka rovnako, ako to banka na priek úprave o doručovaní vo VOP deklarovala pri doručení listu o zosplatnení úveru. Takýto dôkaz žalobca nepredložil a preto sa podľa názoru súdu dostal do dôkaznej núdze. Skutkové tvrdenia žalovaného, že doručovaniu písomností banky sa nevyhýbal, tieto nemaril, resp. si ich úmyselne neprevzal, žalovaný preukázal tým, že doporučenú poštovú zásielku o zosplatnení pohľadávky si riadne prevzal.“

- odôvodnenie 30.: „Súd vzhľadom k absencii aktívnej legitimácie žalobcu sa osobitne už nezaoberal procesnou obranou žalovanej spočívajúcou tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru resp. neplatnosti samotného právneho úkonu a neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj hmotnoprávnu obranou a to vznesenou námietkou premlčania.“

Žalobkyňa poukázala na § 3 ods. 5 tretia veta a § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Ako spotrebiteľka si uplatnila primerané finančné zadostučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dala do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú

sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritériá z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky PFZ suma o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného porušenia spotrebiteľského práva. Nakoľko je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. PFZ požaduje vo výške 15.936,62 eura, čo zodpovedá sume, ktorú si žalovaný voči nej v Základnom konaní neoprávnené, bez aktívnej vecnej legitímácie, uplatňoval.

Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 12Csp/34/2020 zo dňa 19.05.2021, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 13CoCsp/36/2021, zo dňa 16.02.2022 a ich odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že predmetnú žalobu pokladá za nedôvodnú, nakoľko samotné právo na primerané finančné zadosťučinenie vôbec nevzniklo. Žalobkyňa nespĺnila zákonný predpoklad pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie a to úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti voči porušiteľovi. Žalovaný zastáva názor, že z formálneho výkladu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa jednoznačne vyplýva, že právo na primerané finančné zadosťučinenie má len ten spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti, na základe čoho vyplýva, že domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia môže len spotrebiteľ, ktorý inicioval súdny spor, teda bol v procesnom postavení žalobcu a v tomto spore bol úspešný. Aplikujúc na daný spor, žalobkyňa bola v predchádzajúcom konaní v procesnom postavení žalovanej a nie žalobkyne, na základe ktorej skutočnosti nie je splnená zákonná podmienka na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie. Ďalej žaloba bola zamietnutá z dôvodu na strane pôvodného veriteľa a nie jeho, preto v danom prípade absentuje aj zodpovedný subjekt ako porušiteľ práv žalobkyne a v neposlednom rade, v predchádzajúcom konaní nebolo konštatované porušenie práva, či povinnosti žalobkyne.

Žalovaný ďalej namietal i požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Konanie žalobkyne hodnotí ako zjavné zneužívanie jej práv, nakoľko je potrebné, aby sa v každom jednom prípade skúmali všetky aspekty posudzovanej právnej veci a rovnako sa musí prihliadať na „rozsah“ zásahu do práv spotrebiteľa. Nemožno priznávať práva spotrebiteľom len titulom, že sú spotrebiteľia, nakoľko takéto bez limitové nazeranie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán sporu. Žalobkyňou uplatňovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia nie je dostatočným spôsobom špecifikovaná a relevantne odôvodnená a preukázaná. Argumentácia, ktorú uviedla pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je správna, jedná sa len o subjektívne tvrdenie, ktoré nie je relevantné, nemá podklad v zákone, či rozhodovacej praxi súdov, nakoľko súdy, ak priznávajú primerané finančné zadosťučinenie, tak toto priznávajú od 50 Eur do maximálne 500 Eur v závislosti od individualít každého prípadu a špecifik.

Nie je správna argumentácia ohľadom určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia, odvodená od sumy, ktorú v predchádzajúcom konaní požadoval a uplatnil si žalovaný, nakoľko žalovaný v predchádzajúcom konaní vzal aj časť žaloby späť a keďže nebola žalovanému priznaná žiadna čiastka, do práv žalobkyne sa nezasiahlo a teda dopad do jej majetkovej sféry nebol žiadny, keďže súd žalovanému nepriznal žiadnu sumu. Vzhľadom na uvedené je preto požadovaná suma nedôvodná, neprimeraná, neadekvátna, a v rozpore s dobrými mravmi. Konanie žalobkyne prekračuje hranice právnych noriem a dobrých mravov a nemalo by používať právnu ochranu. Žalobkyňa bola tou, ktorá si neplnila svoje základné záväzkové povinnosti. Takáto ochrana spotrebiteľov narúša princíp rovnosti strán ako i princíp práva na

spravodlivý proces a práva na právnu istotu, kedy sa podstatným spôsobom zasahuje do práv veriteľov, no napriek tomu sa poskytuje ochrana dlžníkom, ktorí si neplnia svoje základné povinnosti. Dovoľujeme si uviesť, že miera ochrany spotrebiteľa má svoje limity a nemôže byť absolútna. Limit pre určenie mieru ochrany spotrebiteľa je daný úrovňou spotrebiteľa. Ako vyplýva napr. aj z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (NS ČR, sp. zn.: 23Cdo/1201/2009). Rovnako žalovaný poukázal na odlišné stanovisko sudcu B. H. podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom

súde k nálezu pripojené k rozhodnutiu Ústavného súdu sp. zn.: I.ÚS 547/2012. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení žiadal, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 21.07.2023 uviedla, že vyššie uvedené osobné útoky žalovaného predstavujú popieranie jej práva na prístup k súdu a vyjadrujú celkový vzťah žalovaného k rešpektovaniu ústavou garantovaného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj princípu ochrany spotrebiteľa. Argumentácia žalovaného je sama o sebe dôkazom, že podaná žaloba, jej zmysel, účel a cieľ je opodstatnená, pretože postoj žalovaného je napriek skúsenosti a vedomosti o neúspešnosti svojich tvrdení z iných konaní nemenný, a teda práve PFZ je inštitútom, ktoré má takýmto praktikám dodávateľa brániť. Opakovane poukázala na ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Skutočnosť, že úverovú zmluvu žalovaný nekoncepcoval vzhľadom na merito sporu neliberuje a nezbavuje žalovaného zodpovednosti za porušenie svojich zákonných povinností. Domáhať sa práva na primerané finančné zadostučinenie má voči porušiteľovi (dané základným konaním) a od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Žalovaný fakticky vykonával práva veriteľa z úveru a domáhal sa zaplatenia pohľadávky. Je teda subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenia z úveru. Ak žalovaný na jednej strane je subjektom, ktorý si uplatňoval plnenie voči nej ako dlžníkovi, tak na druhej strane ostáva jeho vecná legitímácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Je zrejmé, že žalovaný po materiálnej a formálnej stránke je subjektom, ktorý hmotnoprávne disponoval s pohľadávkou zo Zmluvy o úvere. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti spotrebiteľského práva nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pohľadávku od právneho predchodcu prevzal spolu so všetkými právami a povinnosťami a požadoval jej zaplatenie skrz súdne konanie. Postúpením pohľadávky žalovaný ako postupník vstúpil do práv a povinností zo zmluvného vzťahu a prevzal teda aj zodpovednosť za porušenie práv a povinností z tohto zmluvného vzťahu. Je nepochybné, že za daných okolností žalovaný je pasívne legitimovanou stranou sporu.

Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom zmluvou o spotrebiteľskom úvere došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. V zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je však pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie postačujúca už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť privodiť ujmu). V danom prípade išlo už o reálny vznik ujmy, keďže žalovaný sa pokúsil na jej úkor bezdôvodne obohatiť na základe absolútne neplatného právneho úkonu.

Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia za adekvátnu. ňou uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadostučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerňných príjmov nič neprodukujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Ďalej poukázala na judikatúru Krajského súdu v Prešove, rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/471/2015, zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017. Ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne iniciovaním súdneho konania hrozil zásah aj do jej majetkovej sféry. Zároveň uplatňovaním nedôvodného nároku žalovaného v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život.

5. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 9.8.2023 zotrval na svojom už prezentovanom stanovisku. Primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15 936,62 Eur nespĺňa kritérium a rozsah primeranosti, ale je zjavným zneužitím práva žalobcu a zásahom do práv žalovaného.

Poukázal na tú skutočnosť, že práva žalobkyne neboli v predchádzajúcom konaní porušené a žalovaný nebol v tomto konaní zviazaný na úhradu žiadnej sumy, na základe ktorej skutočnosti nebol žiadny zásah do majetkovej sféry žalobkyne a teda nemá žiadnu ujmu na právach a majetku. Z uvedeného dôvodu nemožno od žalovaného požadovať primerané finančné zadosťučinenie a už vôbec nie v takej vysokej výške, čo by predstavovalo zásah do práv žalovaného a bolo v rozpore so zákonom. Rozhodnutia súdov nie sú v našom právnom poriadku právne záväzné a môžu byť len nápomocné k rozhodnutiu, avšak v každom jednom prípade je nevyhnutné vziať zreteľ na osobitosti a individuality každého sporu. Poukázal na rozsudok NS ČR zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 23Cdo/1201/2009 a článok v komentári Občiansky zákonník s tým, že nie je možné poskytovať právnu ochranu spotrebiteľom bez limitov a tým neprímerane zasahovať do ústavných majetkových práv veriteľov. V takomto prípade sa nastoľuje značná nerovnováha medzi dlžníkmi a veriteľmi, dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na právnu istotu.

6. Súd vykonal dokazovanie prednesmi právnych zástupcov sporových strán a oboznámením s listinnými dôkazmi založenými v spise.

7. Pred otvorením pojednávania vo veci samej sa právny zástupcovia sporových strán pokúsili o zmierné vyriešenie sporu, bezvýsledne, nakoľko ako uviedol právny zástupca žalobkyne majú rozdielne predstavy o výške priznaného plnenia. Právny zástupca žalovaného uviedol, že ich návrh bol okolo 500,- Eur.

8. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že v celom rozsahu trvajú na podanej žalobe a dôvodoch, ktoré uviedli v písomnej podobe. Keďže bola v základnom konaní úspešná pri uplatňovaní svojich spotrebiteľských práv boli splnené predpoklady stanovené zákonom a to § 3 ods. 5 Zák. o ochrane spotrebiteľa nevyhnutné na to, aby súd mohol takejto žalobe vyhovieť. Rozsah porušenia spotrebiteľského práva vyplýva z odôvodnenia z rozhodnutia v základnom konaní. Keďže neexistuje zo strany zákonodarcu žiaden návod akým spôsobom by v týchto veciach mali dospieť k výške finančného zadosťučinenia pre nich je najobjektívnejšie kritérium predmet pôvodného konania. Sú toho názoru, že táto suma je primeraná k naplneniu všetkých cieľov finančného zadosťučinenia tak ako ho predpokladá zákonodarca. Námietky žalovaného považujú za nedôvodné.

9. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že so zreteľom na všetky doteraz uvedené skutočnosti považujú žalobu za nedôvodnú ako do právneho dôvodu tak do výšky. V konaní na základe ktorého si žalobkyňa uplatňuje svoj nárok nebolo žiadnym spôsobom konštatované porušenie práv spotrebiteľa alebo porušenie povinností dodávateľa v spotrebiteľskom vzťahu tak, ako to predpokladá § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto je táto žaloba z ich pohľadu neprípustná, súd z časti konanie zastavil a z časti zamietol z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Poukázal na odôvodnenie rozsudku bod 30. Taktiež namietajú ich pasívnu legitímáciu v základom konaní, čo zhodne konštatoval okresný súd ako aj krajský súd. Nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu a to, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Z uvedeného majú za to, že ani v tomto konaní nie je žalovaný pasívne legitimovaným subjektom v zmysle § 3 ods. 5. Ak bude mať súd za to, že tu bude právny dôvod daný, namietajú výšku uplatneného finančného zadosťučinenia. Túto považujú aj vzhľadom na právny základ za neadekvátnu, neprímerane vysokú až šikanóznou. Tak ako podrobne uviedli v ich písomných vyjadreniach na ktoré poukázal. Dodal ešte, že rozhodnutia súdov nie sú v týchto konaniach konštantné, sú toho názoru že primerané finančné zadosťučinenie má slúžiť ako určité memento. Odkázal na rozhodnutia súdov, ktoré priznali značne nízke primerané finančné zadosťučinenie. Okresný súd Prešov sp. zn. 11Csp/6/2022 zo dňa 24.4.2022 kde bola priznaná suma 50,- Eur, Okresný súd Prešov 7Csp/83/2023, kde zo sumy 1.500,- Eur bolo priznaných 100,- Eur. Navrhol súdu žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Navrhol výsluch žalobkyne na podporu námietky vo vzťahu k výške uplatneného plnenia, ktoré je predmetom žaloby.

10. Právny zástupca žalobkyne v záverečnej reči zotrval na všetkom, čo bolo z ich strany produkované. Navrhol, aby prednes z pojednávania súd považoval za záverečnú reč. Návrhy na doplnenie dokazovania nemal. Je pravdou, že existuje rôznorodá prax ohľadne výšky priznávaného finančného zadosťučinenia, avšak súdy by mali v každom individuálnom prípade hodnotiť okolnosti každého

jedného prípadu a taktiež v danom prípade by nemal súd prehliadať tú skutočnosť, čo bolo predmetom pôvodného konania. Z tohto dôvodu nie je možné paušalizovať výšku primeraného finančného zadosťučinenia nejakou symbolickou sumou, ktorá vzhľadom na okolnosti toho ktorého prípadu nebude napĺňať jeho ciele. Navrhol žalobe vyhovieť v celom rozsahu a v prípade úspechu priznať žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%.

11. Právny zástupca žalovaného v záverečnej reči uviedol, že podaná žaloba je nedôvodná. Vo vzťahu podľa § 3 ods.5 zák. o ochrane spotrebiteľa nárok má povahu náhrady nemajetkovej ujmy, pričom pre jej úspešné uplatnenie je nevyhnutné, aby bola existencia nemajetkovej ujmy tvrdená, ale zároveň preukázaná ako skutočná. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa do dnešného dňa žiadnym spôsobom nepreukázala akú konkrétnu ujmu utrpela a teda má za to, že nie je možné určiť primerané finančné zadosťučinenie. Atribút primeranosti je rozhodujúcim a jediným kritériom priznávaneho zadosťučinenia. Žalovaný trvá na názore, že žalobný návrh nie je dôvodný z dôvodu absencie hmotnoprávnych podmienok a rovnako považuje výšku zadosťučinenia za nedôvodnú priam šikanóznou a v rozpore so zákonom a to aj neadekvátne oproti pôvodnému konaniu. Z uvedených dôvodov žalovaný zotrval na tom, že žaloba nie je dôvodná, je neopodstatnená a preto navrhol žalobu zamietnuť a žalovanému priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%.

12. Vykonaným dokazovaním zistil súd nasledujúci skutkový a právny stav.

13. Rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k.12Csp/34/2020-244 zo dňa 19.05.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.13CoCsp/36/2021 zo dňa 16.02.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť v I. výroku 07.07.2021 a v II. a III. výroku 23.02.2022 bolo vo výroku I. konanie zastavené v časti uplatnenej pohľadávky prevyšujúcej sumu 13.084,21 Eur, zmluvného úroku vo výške 8,9 % ročne od 21.10.2024 do zaplatenia, vo výroku II. bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku III. bolo rozhodnuté o náhrade trov konania.

V citovanom konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12Csp/34/2020 o zaplatenie 15.936,62 Eur bola teda žalobkyňa (v citovanom konaní vystupujúca v pozícii žalovanej) v postavení spotrebiteľky voči žalovanému (v citovanom konaní vystupujúci v pozícii žalobcu) úspešná.

V odôvodnení citovaného rozhodnutia súd uviedol nasledovné:

„Žalovaná ako strana v konaní uviedla, že pred rokom 2014 čerpala úver v ČSOB, a.s. vo výške 3.000,- eur. C. G. oslovila z dôvodu, že chcela pôvodný úver v ČSOB splatiť a zároveň potrebovala nejaké peniaze na spotrebu. V tom čase bola vydatá, mala dve maloleté deti. Pracovala v Organizácii Jednota ako predavačka. S Poštovou bankou neriešila svoj predchádzajúci úver. Banka jej poskytla sumu 15.000,- eur a z poukázanej čiastky vyplatila úver z ČSOB. Pani v C. G. sa jej niečo pýtala ohľadne bonity klienta, ale na bližšie okolnosti si nespomína. Z čerpaného úveru v Poštovej banke chcela vyrovnať iba dlh z pôžičky v ČSOB. Mala aj iné pôžičky od nebankových spoločností. Údaje k žiadateľovi v zmluve o pôžičke vypisovala pracovníčka pošty. Nevie, prečo počet vyživovaných detí bol dopísaný v žiadosti ako jedno, keď v tom čase sa starala o dve maloleté deti nar. v r. 2004 a v r. 2008. Bolo jej ponúknuté poistenie, nevie, na čo ho dávala. Nevie, či predkladala nejaké doklady k jej osobným a majetkovým pomerom. Splátky mienila uhrádzať spolu s manželom. V tom čase pracoval na živnosť. Splátky uhrádzala iba krátku dobu, pretože manžel ochorel a všetko zostalo iba na jej príjme. To bol dôvod prečo prestala poukazovať splátky, aby užívala rodinu. Nevie, nepamätá si, či jej bola doručená výzva na úhradu nedoplatku dlhu z 20.2.2017 Poštovej banky. Za celú dobu nemenila trvalé bydlisko.“ (bod 6. citovaného rozhodnutia)

„Dňa 2.10.2014 žalovaná uzavrela s C. G. zmluvu o úvere – lepšia splátka, na základe ktorej banka poskytla žalovanej úver 15.000,- eur pri výške mesačnej úhrady 206,30 eur, nákladmi spojenými s poistením 15,30 eur, úrokovou sadzbou 8,90 %, RPMN banky 9,28 %, priemernej RPMN 10,86 %, celkovej čiastky sumu 22.751,94 eur základným súborom poistenia, dátumu prvej splátky 20.11.2014, dátumov konečnej splatnosti úveru 20.10.2024, počet splátok 120. Zmluva obsahuje žiadosť dlžníka, ktorý uviedol svojho zamestnávateľa, svoj čistý príjem 500,- eur, počet vyživovaných detí jedno, rodinný stav, druh bývania, mesačné splátky iných úverov a pôžičiek nula. Dlžník požiadal o úver vo výške 15.000,- eur s čerpaním na účet v banke pri dobe splácania 10 rokov. Zmluva obsahuje záväzok spoločnosti ČSOB z kreditnej karty, rok poskytnutia úveru 2011, výška mesačnej splátky 78,- eur, odhadovaný zostatok úveru 1.000,- eur. Podľa bodu 3.8 zmluvy, sa právne vzťahy neupravené zmluvou riadia OP, VOP, sadzobníkom poplatkov, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a právnym poriadkom SR.“ (bod 11. citovaného rozhodnutia)

„Podľa internetového výpočtu RPMN predloženého žalovanou, pri výške úveru 15.000,- eur, mesačnej splátky 206,30 eur a dobe splácania 120 mesiacov predstavuje výška RPMN úveru 11,53 % a splatená suma 24.756,- eur.“ (bod 14. citovaného rozhodnutia)

„Podľa aktuálneho stavu úveru ku dňu 18.12.2018 žalovaná čerpala úver vo výške 15.000,- eur, splatených je vyčíslená suma 1.915,79 eur, celková istina 13.084,21 eur. Zaplatené splátky sú evidované v období od 20.11.2014 do 17.12.2018. Výška poukazovaných splátok od 20.11.2014 do 20.1.2017 je evidovaná vo výške 191,- eur. Splátka splatná dňom 20.2.2017 splatená vo výške 177,58 eur. Splátky od 20.3.2017 nie sú evidované.“ (z bodu 17. citovaného rozhodnutia)

„Dňa 20.12.2018 uzavrela spoločnosť Bencont Collection, a.s. s Poštovou bankou, a.s. zmluvu o postúpení pohľadávok špecifikovaných v prílohe.“ (bod 20. citovaného rozhodnutia)

„Pretože sa jednalo o bankový úver, povinnosťou banky bolo splniť podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB. V prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Zo zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banka musí písomne vyzvať dlžníka (v omeškanií) na splnenie peňažného záväzku a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom. / viď rozhodnutie NS SR 1Cdo/147/2017.“

(bod 27. citovaného rozhodnutia)

„Súd preskúmal aktívnu legitímáciu žalobcu, teda či banka žalobcovi platne postúpila pohľadávku, ktorá sa stala splatnou. Dospel k záveru, že banka nezosplatnila pohľadávku voči žalovanej v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o bankách, a preto nemohla následne pohľadávku platne postúpiť žalobcovi. Žalobca aktívnu legitímáciu odôvodnil tým, že banka žalovanej odoslala výzvu na úhradu dlžnej pohľadávky vzhľadom k jej omeškaniu s úhradou splátok úveru po dobu viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti a vzhľadom k tomu, že žalovaná dlžnú čiastku neuhradila, banka pristúpila k zosplatneniu pohľadávky. Splnenie povinnosti bankou žalobca preukázal písomnou výzvou zo dňa 20.2.2017 a podacím hárkom, výzvou zo dňa 20.3. 2017 a poštovou doručenkou. Súd nemá pochybnosť, že dňa 20.2.2017 banka vyhotovila a dňa 21.2.2017 odovzdala výzvu na poštovú prepravu adresátovi- žalovanej, do miesta jeho trvalého bydliska. Číslo výzvy sa zhoduje s údajom na poštovom hárku. Zároveň nemá pochybnosť o odoslaní výzvy zo dňa 20.3.2017, ktorú žalovaná prevzala 24.3.2017. Žalovaná spochybnila doručenie prvej výzvy tým, že táto jej doručená nebola a argumentovala tým, že doručovaniu písomností sa v danom období nevyhýbala, pretože následnú výzvu predčasnom zosplatnení pohľadávky, ktoré jej bolo doručené žalobcom doporučenou listovou zásielkou, riadne prevzala, čo potvrdila podpisom. Podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov, povinnosť doručenia právneho úkonu je splnená vtedy, ak písomnosť odosielateľa sa dostane do dispozičnej sféry adresáta. Žalobca splnenie povinnosti doručenia výzvy adresátovi odôvodnil ustanoveniami všeobecných obchodných podmienok, ktoré upravujú doručovanie poštových zásielok a následky ich doručenia resp. neprevzatia adresátom. Súd je toho názoru, že nie je možné aplikovať dané všeobecné obchodné podmienky fikcie doručenia pre doručovanie výzvy zo dňa 20.2.2017 vychádzajúc z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a dôležosti daného právneho úkonu, ktorý predchádza možnému postúpeniu pohľadávky tretej strane, ak je dlžník napriek výzve nečinný. Banka preto musí preukázať, že sa daná písomnosť dostala do dispozičnej sféry dlžníka rovnako , ako to banka na priek úprave o doručovaní vo VOP deklarovala pri doručení listu o zosplatnení úveru. Takýto dôkaz žalobca nepredložil a preto sa podľa názoru súdu dostal do dôkaznej núdze. Skutkové tvrdenia žalovaného, že doručovaniu písomností banky sa nevyhýbal, tieto nemaril, resp. si ich úmyselne neprevzal, žalovaný preukázal tým, že doporučenú poštovú zásielku o zosplatnení pohľadávky si riadne prevzal.“ (bod 28. citovaného rozhodnutia)

„Súd vzhľadom k absencii aktívnej legitímácie žalobcu sa osobitne už nezaoberal procesnou obranou žalovanej spočívajúcou tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru resp. neplatnosti samotného právneho úkonu a neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj hmotnoprávnou obranou a to vznesenou námietkou premlčania.“ (bod 30. citovaného rozhodnutia).

Ako spotrebiteľka si žalobkyňa uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní.

14. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon), v znení účinnom do 9.6.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní

porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

15. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta Zákona, v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. V prípade porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola prívodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

18. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

19. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

20. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

21. Vo veci 12Csp/34/2020 Okresného súdu Poprad sa žalovaný (ako žalobca) domáhal od žalobkyne (ako žalovanej) zaplata sumy 15.936,62 eur s príslušenstvom. Vo vzťahu k uplatnenému nároku v sume 13.084,21 Eur s príslušenstvom mala v konaní úspech (žaloba bola zamietnutá). Ukončením tohto konania bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

22. Žalobkyňa bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnila svoje spotrebiteľské práva efektívnou obranou voči uplatnenému nároku zo strany žalovaného. Postúpením pohľadávky žalovaný ako postupník vstúpil do práv a povinností zo zmluvného vzťahu a prevzal teda aj zodpovednosť za porušenie práv a povinností z tohto zmluvného vzťahu. Žalovaný je pasívne legítimovanou stranou sporu.

23. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa

od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa musel brániť voči nepochybne ekonomicky a právne silnejšiemu dodávateľovi a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované „nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma“, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností došlo. Žalobkyňa, taktiež aj s prihliadnutím na postoj žalovaného v predmetnej veci vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12Csp/34/2020, bola nedôvodne vystavená psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby jeho právoplatného skončenia.

24. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať dôvodnosť kompenzácie obrany žalobkyne v základnom konaní a skutočnosť, že musela znášať zo strany žalovaného určité obdobie počas súdneho konania, neistotu z výsledku sporu. Takto priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 500,- eur je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý konal závadne. Súd nemal dôvod považovať za zásah do nemajetkovej sféry žalobkyne ako spotrebiteľa rozsah, ktorý predstavuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15.936,62 Eur. Považuje preto za spravodlivé primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- Eur (pri pokuse o zmierne vyriešenie sporu pred otvorením pojednávania vo veci samej navrhol aj samotný žalovaný uvedenú sumu), nakoľko neexistujú spravodlivé dôvody na priznanie vyššej náhrady. Žiadne iné dôvody tvrdené neboli. Vzhľadom na uvedené súd žalobe vyhovel v sume 500,- Eur (výrok I.) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.).

25. Právny nárok žalobkyne bol v konaní preukázaný, súd preto uznesením zamietol návrh právneho zástupcu žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom žalobkyne, ktorý by nemal význam pre rozhodovanie súdu o výške priznaného nároku, bolo by to nehospodárne, okrem toho táto bola vypočítaná v základnom konaní.

26. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Predmetom konania je nárok na primerané finančné zadosťučinenie, výška ktorého závisí od úvahy súdu. V takom prípade plne úspešná strana sporu je tá strana, ktorá uplatnila dôvodne nárok čo do základu. V priebehu konania bolo jednoznačne preukázané, že základ uplatneného nároku úspešne žalobkyňa uplatnila, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z prisúdenej výšky nároku. Podľa citovaných zákonných ustanovení priznal preto súd náhradu trov konania úspešnej žalobkyni voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo _____ dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove _____ v troch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinnosť uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku nebude plnená dobrovoľne, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).

V Poprade, dňa 13. februára 2024